

Kristi förklarings dag

Predikan i Visseltofta kyrka, 6 juli 2008

"Jesus förhärligad"

Upp 1:9-18

Jag, Johannes, er broder som i Jesus delar lidandet, kungavärdigheten och uthålligheten med er, hade kommit till ön Patmos för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. **10**Jag kom i hänryckning på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, som en basun, **11**och den sade: "Vad du ser, skriv det i en bok och skicka den till de sju församlingarna, till Efesos, Smyrna, Pergamon, Thyatira, Sardes, Filadelfia och Laodikeia." **12**Jag vände mig om för att se rösten som talade till mig. Och när jag vände mig om såg jag sju lampställ av guld, **13**och mitt bland lampställena såg jag någon som var lik en människoson, i fotsid klädnad och med ett bälte av guld om bröstet. **14**Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon var som eldslågor. **15**Hans fötter liknade gyllene brons när den glöder i smältugnen, och hans röst var som rösten av stora vatten. **16**I sin högra hand höll han sju stjärnor, och ur hans mun kom ett skarpt, tveeggat svärd, och hans ansikte var som solen när den lyser i sin kraft.

17När jag såg honom föll jag ner som död för hans fötter. Och han lade sin högra hand på mig och sade: "Var inte rädd. Jag är den förste och den siste **18**och den som lever. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet, och jag har nycklarna till döden och dödsriket.

Luk 9:28-36

Ungefär en vecka senare tog han med sig Petrus och Johannes och Jakob och gick upp på berget för att be. **29**Medan han bad förvandlades hans ansikte, och hans kläder blev vita och lysande. **30**Och två män samtalade med honom. Det var Mose och Elia **31**som visade sig i härlighet, och de talade om hans utåg ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem. **32**Petrus och de andra hade fallit i djup sömn men vaknade och såg hans härlighet och de båda männen som stod tillsammans med honom. **33**När dessa skulle lämna honom sade Petrus till Jesus: "Mästare, det är bra att vi är med. Låt oss göra tre hyddor, en för dig och en för Mose och en för Elia" - han visste inte vad han sade. **34**Men medan han talade kom ett moln och sänkte sig över dem, och när de försvann i molnet blev lärjungarna förskräckta. **35**En röst hördes ur molnet: "Detta är min son, den utvalde. Lyssna till honom", **36**och när rösten ljöd stod Jesus där ensam. Lärjungarna teg om

vad de hade sett, och vid den tiden berättade de ingenting för någon.

Allt som finns är inte bara det som syns. Verkligheten är mycket större än så. Ju mer vetenskap och forskning går framåt, ju mer kunskap som vi får, desto mer inser man att verkligheten är så mycket mer än det som vi kan se med våra ögon. Förutom våra tre rumsdimensioner talar man om tiden som en fjärde dimension. Och när man studerar elementarpartiklarna, materiens minsta beståndsdelar så räknar man med ännu fler dimensioner, något som vår hjärna inte kan föreställa sig. Själva materien, det som vi kan ta på är egentligen bara ytan, skalet på en verklighet vi än så länge bara kan beräkna oss fram till eller studera i gigantiska partikelacceleratorer.

Men det finns tillfällen när en djupare, större dimension bryter in i vår verklighet. Ögonblick då människor har fått se verkligheten som den Är, bakom materiens skal. Petrus, Jakob och Johannes fick vara med om ett sådant benådat ögonblick. Plötsligt får de se Jesus i hans Esse, som den som Är: A och O, begynnelsen och änden. Han som var innan världen blev till. Den gudomlig lyste igenom och överglänste hans mänsklighet.

Det är en verklighet som egentligen omger oss hela tiden, även om vi normalt inte ser det. Men vi får tro det, och vi kan ta till oss vittnenas berättelse från dem som genomskådat verkligheten. Det som de tre lärjungarna här fick bevittna är fortfarande en levande berättelse, 2000 år efter att det hände.

En av dem, Johannes, skulle få se Jesus i förvandlat tillstånd ytterligare en gång. Johannes är ju den siste personen i bibeln som Jesus visar sig för. Hans sista hälsning kommer genom honom som ligger bakom den skrift som kallas Uppenbarelseboken.

Johannes befinner sig nu i en grotta på ön Patmos, som fånge, förföljd för sin tros skull. Det är mer än sextio år sedan han såg Jesus på förklaringsberget tillsammans med Petrus och Jakob. Nu får han åter se Kristus i hans himmelska härlighet och prakt.

Han kom i hänryckning på Herrens dag som han skrev. Ordet hänryckning är på grekiska "ekstasis" och det är därifrån som vi fått ordet extas. Ordet betyder ordagrant "föra bort". Men det var inte ett tillstånd där hans känslor och tankar var utan kontroll, Johannes beskriver det tämligen odramatiskt. Han fördes bort av den Helige Ande från denna världen till den himmelska. Eller så var han helat tiden kvar där i grottan, men ridån drogs ner, precis som vid förklaringsberget en gång. Och i den lilla grottan fick han se något enastående: den rymde hela den himmelska härligheten, insidan var större än utsidan.

Det var på Herrens dag som detta skedde, alltså på en söndag. Söndagen blev ju tidigt kyrkans gudstjänstdag, då man samlades för att fira mässa till minnet av Kristi uppståndelse. Det var nog ingen tillfällighet

att det var en söndag som den uppståndne Kristus visade sig för Johannes.

Det finns slående likheter mellan Johannes vision nu och den han hade tillsammans med Jakob och Petrus. Den mest framträdande likheten är ljuset. På förklaringsberget så förvandlades hans ansikte och hans kläder blev vita och lysande. Och i grottan på ön Patmos så var "hans ansikte som solens när den lyser i sin kraft".

Ljuset kommer från Kristus, han som är världens ljus. Han inte bara ger oss ljuset utan är själva ljuset och bara genom att ta emot honom kan även vi få del av ljuset.

Men i uppenbarelseboken så beskrivs Jesus också på ett sätt som för tankarna till gamla förbundets överstepräster. Han hade ett bälte av guld om bröstet precis som den bröstsköld som översteprästen bar. Det är alltså Jesus som vår överstepräster som Johannes möter.

Översteprästens uppgift var bland annat att en gång om året gå in i det allra heligaste i templet och offra för sig själv och för folkets synder. Men Jesus gjorde något långt mer radikalt än vad gamla förbundets överstepräster gjorde. Han offrade sig själv, ett så fullkomligt och heligt offer att det bara behövde utföras en gång.

Johannes reaktion blev precis som förra gången, att han föll ner som död av förskräckelse. Mötet med Guds helighet slog honom till marken. Det är ett tema som återkommer på många ställen i bibeln. Det är som om människan blir rädd när vi möter den absoluta godheten, heligheten.

Varför blir det så? Borde det inte vara ondskan som gör oss rädda? Hur kan mötet med Gud vara skrämmande? Svaret är att vi människor inte är alltigenom goda, vi har också en fallen sida som vänder sig bort från Gud.

Men det goda och onda kan inte samexistera, de stöter ifrån varandra. Och det onda inom oss gör att vi blir rädda för det goda, vi tror att vi ska gå under. För den onda sidan är Guds helighet som en förtärande eld.

Men samtidigt så har vi alltså också en sida som attraheras och längtar efter Gud. Vi dras till vår Skapare, vårt ursprung. Och Gud lämnar oss aldrig där vi ligger skräckslagna. Jesus går fram till Johannes och lägger sin högra hand på honom och säger: "Var inte rädd." Någon anledning till rädsla finns alltså inte, Gud vill oss bara väl.

Vad är det då för budskap som Jesus ger Johannes? Jo, att han är segraren, han är den uppståndne. Den som var död men som nu lever. Och han lever i evigheters evighet, döden kommer alltså aldrig mer få makt över honom.

Jesus sista hälsning i bibeln kom genom Johannes. Och det sista som sägs om honom är alltså detta: Jesus är nu insatt som konungarnas konung. Det som tillfälligt lyste igenom på förklaringsberget, det gäller nu för alltid. Vi kan ännu inte se det, men vi får tro det. Precis som det finns så mycket i tillvaron som vi inte kan se men som vi ändå tror.